

nostního rozvíjení těžkého průmyslu a současného rozvíjení lehkého průmyslu a zemědělství, ze současného rozvíjení ústředně řízeného průmyslu a místního hospodářství, z budování socialistické kultury, z řešení náboženské otázky, z vyzbrojení všeho lidu a přeměny celé země v pevnost a z dalších akcí. Do sborníku zkušeností bude třeba uložit i řádně rozvinutý výklad o myšlence čučche, kterou rozpracovala naše strana.

Při systematickém výkladu bojových zkušeností naší strany se nelze omezit jen na řešení obecných zásad, ale je třeba konkrétně vyložit linii strany a její směrnice, napomáhající k uplatnění této linie. Když se např. bude psát o zkušenostech z pozemkové reformy, bude třeba na základě výmluvných dokumentů vypsát, s jakou politikou strana přišla, jak tuto politiku prováděla, jaká opatření učinila po provedení pozemkové reformy. Vypracování takového sborníku zkušeností bude velkou pomocí pro studium a práci našich funkcionářů a bude též dobrým příspěvkem k výchově členů strany a ostatních pracujících.

Přeji vám, soudružky a soudruzi, abyste získali zaujetí pro studium a hluboce studovali bojové zkušenosti naší strany a abyste tak dosahovali ještě větších úspěchů ve svém úsilí společlivě se vyzbrojovat jedinou ideologií strany a důsledně prosazovat její linii a politiku.

ROZVOJEM MÍSTNÍHO PRŮMYSLU DOSÁHNEME DALŠÍHO PŘELOMU VE VÝROBĚ SPOTŘEBNÍHO ZBOŽÍ

Projev na Celostátním sjezdu pracovníků místního průmyslu

27. února 1970

Jménem ústředního výboru strany a vlády republiky chci především vyjádřit vřelé díky zde přítomným soudruhům, jakož i všem pracovníkům odvětví místního průmyslu naší země, kteří aktivně bojují za jeho rozvoj.

Chci hovořit o tom, jak dosáhnout velkého přelomu ve výrobě spotřebního zboží na základě dalšího rozvoje místního průmyslu.

I. ZAJISTIT, ABY LEHKÝ PRŮMYSL RYCHLE DOHNAL ÚROVEŇ ROZVOJE TĚŽKÉHO PRŮMYSLU

V minulosti bylo hospodářství naší země v důsledku koloniální nadvlády japonského imperialismu velmi zaostalé a krajně jednostranně rozvinuté. Japonští imperialisté všemožně brzdili rozvoj těžkého průmyslu v naší zemi, aby naši zem hospodářsky zotročili a změnili ji na věky v kolonii. Jestliže vůbec lze hovořit o tom, že v minulosti byl v naší zemi těžký průmysl, pak to byl slabě rozvinutý těžební průmysl a průmysl pro prvotní zpracování surovin na polotovary, který sloužil japonským imperialistům k drancování bohatých přírodních zdrojů naší země.

Nejen těžký průmysl v naší zemi byl před osvobozením krajně zaostalý, lehký průmysl byl ještě ubozejší. S cílem vykořisťování korejského lidu brzdili japonští imperialisté všemi způsoby i rozvoj lehkého průmyslu naší země. Japonští uchvatitelé odebírali

naší zemi množství surovin pro lehký průmysl a všechno spotřební zboží, jež náš lid potřeboval v každodenním životě, vyráběli ve své zemi a prodávali je u nás. Japonští imperialističtí koloniální vládcové uzavřeli Korejcům také přístup ke studiu techniky v oblasti lehkého průmyslu. Výsledkem bylo to, že v naší zemi naprosto zaostávala výroba spotřebního zboží a k úplnému úpadku došla dokonce i tradiční řemeslná výroba. Před osvobozením jsme nemohli sami vyrábět dokonce ani takové věci, jako jsou tužky, pera a hřebínky. A jestliže za japonského imperialismu u nás vůbec existoval lehký průmysl, pak to byly jen malé továrničky na obuv, které vyráběly nevelké množství gumových střevíců a ubohé továrničky na papír. Pokud jde o nejdůležitější odvětví lehkého průmyslu, o textilní průmysl, pak před osvobozením je možno u nás v zemi za jakž takž velkou počítat Sariwonskou tkalcovnu, která vyráběla ročně všeho všudy několik set tisíc metrů látek. Dnes u nás utká daleko více látek jedna textilka místního průmyslu. Z toho je jasně patrné, jak nepatrný byl náš lehký průmysl před osvobozením.

Protože jsme od staré společnosti převzali tak zaostalé hospodářství, vyznačující se koloniální jednostranností, museli jsme po osvobození jak nově budovat těžký průmysl, tak zakládat i lehký průmysl. Vytvářet za podmínek, kdy jsme neměli nic, základnu těžkého průmyslu a nově budovat základnu lehkého průmyslu byl velmi obtížný a složitý úkol. V každém případě však, nehledě na četné překážky a obtíže, jsme byli nuceni tento úkol bezpodmínečně splnit. Vytýčili jsme heslo: „Kdo má sílu, nechť dá sílu, kdo má technické dovednosti, nechť dá své dovednosti, kdo má peníze, nechť dá peníze, kdo má um, nechť dá svůj um a všichni jednotně budujme novou vlast!“ a na jeho základě jsme energicky zorganizovali a zmobilizovali všechny lid k výstavbě mocného, bohatého, suverénního a nezávislého státu.

Aby byl položen základ samostatného národního hospodářství a mohl být budován socialismus, je třeba především rozvíjet těžký průmysl. Nevybuduje-li se vlastní mohutný těžký průmysl, nebude možno industrializovat zem a bez industrializace země není možno vybudovat materiálně-technickou základnu

socialismu. Pouze při rozvoji těžkého průmyslu je možno rozvíjet i lehký průmysl a zemědělství. Prvořadý rozvoj těžkého průmyslu při budování socialistického hospodářství je jedním zákonem. Zvláště v podmínkách naší země, která je rozdělena na dvě části a socialismus se buduje bezprostředně tváří v tvář americkým imperialistům, je otázka rozvoje těžkého průmyslu ještě naléhavější.

Spolu s těžkým průmyslem je třeba rozvíjet i průmysl lehký. Jen tak bude možné zvyšovat výrobu spotřebního zboží a zvyšovat i životní úroveň lidu. Obzvláště bylo třeba rychle rozvíjet lehký průmysl proto, aby bylo možno stabilizovat život našeho lidu, který za japonských imperialistů upěl v bídě a hladu a za tři léta války přišel i o základní existenční prostředky, a umožnit mu co nejrychleji, aby se neměl o nic hůře než lid jiných zemí.

Vycházejíc právě z těchto objektivních požadavků, vytyčila naše strana ihned po uzavření příměří linii hospodářské výstavby, zaměřenou na přednostní rozvoj těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství. Tato linie naší strany v otázce hospodářské výstavby byla novou politikou, lišící se jak od politiky hospodářské výstavby v kapitalistických zemích, které budovaly nejprve lehký průmysl, čímž získaly prostředky a pak budovaly těžký průmysl, tak i od politiky hospodářské výstavby některých socialistických zemí, které zpočátku po určité dobu budovaly těžký průmysl a pak rozvíjely lehký průmysl. Tehdy frakcionáři, kteří se vetřeli do strany, vystupovali proti této linii a tvrdili, že ještě v žádném státě neexistovala taková praxe, a někteří lidé pomlouvali linii hospodářské výstavby naší strany prohlašující, že ze strojů nám rýže na talíři nepřibude, strojů se nenajíme. My jsme však všechny pomlouvačské útoky potřeli a energicky jsme bojovali za důsledné prosazení základní linie strany v hospodářské výstavbě.

Život jasně ukazuje, že linie naší strany v hospodářské výstavbě, zaměřená na přednostní rozvoj těžkého průmyslu za současného rozvoje lehkého průmyslu a zemědělství, je nejmoudřejší linií, která správně odráží ekonomické zákony socialismu a objektivní skutečnost naší země. Energicky jsme

bojovali za prosazení linie strany v hospodářské výstavbě a dosáhli jsme velkých úspěchů nejen v rozvoji těžkého průmyslu, ale i v rozvoji lehkého průmyslu. Zvláště po červnovém plénu ústředního výboru strany v roce 1958, které vytyčilo úkol, aby v každém městě a okrese byl postaven nejméně jeden podnik místního průmyslu, došlo díky široce rozvinutému boji za rozvoj místního průmyslu formou všelidového hnutí ve výrobě spotřebního průmyslu k základním přeměnám. Kdybychom toto neudělali, museli bychom vydat mnoho valut na nákup spotřebního zboží, nezbytného k životu, v jiných zemích. Dnes si všechno spotřební zboží, nutné k životu lidu, vyrábíme sami. Náš lid nosí oděvy z látek vlastní výroby, nosí u nás vyrobenou obuv, vyrábí vlastními silami všechno zboží, nezbytné k životu. To je velký úspěch, kterého jsme v budování nové společnosti dosáhli. Máme plné právo být na to velmi hrdi, pyšnit se tím.

Nesmíme se s tím však rozhodně spokojit. I když dnes průmyslová základna naší země vcelku dosáhla úrovně průmyslového státu, životní úroveň lidu stále ještě není vysoká a lehký průmysl zaostává za těžkým. V tomto roce vyrobí odvětví těžkého průmyslu asi 2,2 mil. tun oceli, 1,5 mil. tun umělých hnojiv, 16 miliard kilowatthodin elektrické energie. Náš těžký průmysl tedy dosáhl značně vysoké úrovně rozvoje, rozvoj lehkého průmyslu však tomu neodpovídá.

Jak je všeobecně známo, nejdůležitějším při budování socialistického hospodářství je správné stanovení proporcí mezi akumulací a spotřebou, mezi výrobou výrobních prostředků a výrobou spotřebního zboží. Bez správného stanovení těchto proporcí není možné uskutečňovat nepřetržitou rozšířenou reprodukci a systematicky zvyšovat blahobyt lidu. Proto při sestavování národohospodářského plánu je třeba vždycky správně určovat proporcí mezi akumulací a spotřebou, mezi výrobou výrobních prostředků a výrobou spotřebního zboží.

Každoročně jsme při sestavování národohospodářského plánu vycházeli z této zásady. Avšak protože naši pracovníci špatně organizují práci pro efektivní využití vytvořené základny lehkého průmyslu a pro úplnou mobilizaci všech rezerv a možností v zájmu rychlého rozvoje výroby spotřebního zboží, není

lehký průmysl s to držet krok s těžkým průmyslem a v důsledku toho je životní úroveň lidu ve srovnání s hospodářskou základnou stále nízká.

Kvalita produkce našeho lehkého průmyslu v oblasti výroby tak důležitých spotřebních předmětů jako jsou látky nebo obuv dnes relativně zaostává za kvantitou. Jinými slovy výrobní základna tohoto odvětví je vybudována ve velmi značné míře a látek, obuvi a dalšího důležitého spotřebního zboží vyrábí mnoho, ale v důsledku nízké kvality tohoto zboží nemůže potřeby lidu plně uspokojit.

Vezměme kupříkladu jen textilní průmysl. Je možno říci, že pro výrobu různých kvalitních látek pro lid máme vybudovanou pevnou základnu. V naší zemi máme mnoho velkých textilních továren světové úrovně, vybavených moderním zařízením, mezi něž patří Pchjongjangský textilní kombinát, textilní továrna v Kusongu, textilní továrna v Käsongu, továrna na vlněné látky v Hamhungu, textilní továrna v Sariwonu a tkalcovna na len v Hesanu. Kromě těchto továren máme ještě množství místních textilních továren, které jsou všechny několikanásobně větší než továrny, jež vlastnili kapitalisté za japonského imperialismu. Díky této pevné základně textilního průmyslu dobydeme v tomto roce mety 400 miliónů metrů látek. To znamená, že na jednoho obyvatele připadne více než 30 metrů látek. Kvalita našich látek však stále ještě není vysoká.

Výrobky spotřebního průmyslu mají nejen nízkou kvalitu, ale vyrábějí se též v omezeném sortimentu a v malém množství. Říká se, že nomenklatura spotřebního zboží, nezbytného pro každodenní život obyvatelstva, má několik desítek tisíců položek, avšak sortiment spotřebního zboží, vyráběného v naší zemi, tak bohatý není a i to, co se vyrábí, co do množství zaostává za poptávkou obyvatelstva.

V čem spočívá příčina nízké kvality, tak omezeného sortimentu a nedostatečné kvantity spotřebního zboží v naší zemi?

Spočívá především v tom, že náš lehký průmysl má krátkou tradici.

Před osvobozením, za koloniální nadvlády japonského imperialismu, se lehký průmysl nerozvíjel a navíc brzy po osvo-

bození byl postižen válkou, takže se lehký průmysl v naší zemi mohl všestranně rozvíjet teprve až po uzavření příměří.

Taková země jako Japonsko má tradici rozvoje moderního průmyslu, počítáme-li od doby restaurace Meidži, starou asi 100 let a moderní průmysl Anglie několik set let. I v Sovětském svazu a Číně se lehký průmysl rozvíjel již dlouho na jisté základně. Dějiny rozvoje moderního lehkého průmyslu v naší zemi však trvají jen něco málo přes 10 let.

V minulých letech jsme vynaložili mnoho sil na vytvoření moderního lehkého průmyslu a dosáhli jsme v této oblasti epochálních úspěchů, avšak doba to byla velice krátká a tak nám mnoho zařízení ještě schází a nemáme také dosti zkušeností z řízení moderních závodů, což má za následek, že ačkoliv jsme si vybudovali mnoho dobrých závodů, jaksepatří nám nefungují. Lze mít za to, že skutečnost, že se nevyrábí tak velké množství kvalitního spotřebního zboží, které by odpovídalo již vybudované průmyslové základně, je nevyhnutelným jevem, souvisejícím s krátkou tradicí vývoje průmyslu.

Jinou příčinou zaostávání našeho lehkého průmyslu je nedostatečné zajišťování zařízení a materiálu, které lehký průmysl ke svému rozvoji potřebuje. Zařízení a materiál, které lehký průmysl ke svému rozvoji potřebuje, by bylo bez potíží možno zajistit, kdyby se této věci jen trochu věnovala pozornost, avšak Státní plánovací výbor a další státní hospodářské orgány tomu v minulosti náležitou pozornost nevěnovaly. Tak i při vypracovávání státního plánu byly požadavky lehkého průmyslu na zařízení a materiál v mnoha případech seškrťávány s tvrzením, že tak velké nejsou nutné a také přiděly valut tomuto odvětví byly malé. Kdybychom použili srovnání se stromem, řekli bychom, že někteří lidé viděli jen velké a silné větve, ale menší a tenké ratolesti neviděli.

Další příčina zaostalosti našeho lehkého průmyslu spočívá ve špatném řízení tohoto odvětví.

Důvodem toho, že výroba spotřebního zboží nedosáhla vysoké úrovně, není v žádném případě to, že by stát do odvětví lehkého průmyslu málo investoval nebo že by nedokázal správně stanovit proporce mezi akumulací a spotřebou v souhlase

s požadavky ekonomických zákonů socialismu. Je ovšem pravda, že jsme během několika posledních let věnovali velké síly obrannému průmyslu, což musilo mít určitý vliv na rozvoj lehkého průmyslu. Konference strany, konaná v roce 1966, vytvořila linii souběžného provádění hospodářské a obranné výstavby, abychom tak čelili situaci, která se vytvořila a podle této linie byly provedeny velké dodatečné investice pro důslednou realizaci zaměření na přeměnu celé země v pevnost, na vyzbrojení celého národa, na přeměnu celé armády v armádu kádrou a na její modernizaci. Nelze se však domnívat, že jsme nemohli rozvíjet výrobu spotřebního zboží jen z tohoto důvodu. Problém spočívá v tom, že vedoucí pracovníci této oblasti nedokázali patřičně řídit a organizovat práci tak, aby vytvořená základna lehkého průmyslu plně projevovала svou mocnou kapacitu.

V minulosti řídicí pracovníci odvětví lehkého průmyslu v nejednom případě pracovali byrokraticky, subjektivisticky. Často měnili výrobní ukazatele pro závody, v některých případech dokonce několikrát měsíčně, což znemožňovalo normální práci závodů.

Vezměme si například Sariwonskou továrnu na výrobu ručnicků. Tato továrna byla původně známa svými kvalitními ručnickami; přišli tam však pracovníci ministerstva textilního a papírenského průmyslu a svévolně přikázali, aby se nevyráběly ručnickami, ale místo nich tkaniny na moskytiéry. Jelikož výroba tkanin na moskytiéry vyžaduje nové zařízení a též zvládnutí techniky, vyplatilo by se spíše na výrobu tkanin na moskytiéry postavit novou továrnu nebo zadat tuto výrobu některé továrně místního průmyslu, která ještě nemůže vyrábět látky o vysoké kvalitě. K čemu však bylo dobré, aby továrna, která vyráběla ručnickami dokonce i na export, přecházela na výrobu tkanin na moskytiéry?

Jen co se závody specializují na určitou výrobu a chtějí zvyšovat kvalitu, nutí je řídicí pracovníci měnit výrobní program tak, že dnes se vyrábí jedno a zítra zas něco jiného, což nedává závodům možnost zvyšovat výrobu, i kdyby chtěly, ani zvyšovat kvalitu výrobků. Je to stejné, jako kdyby příslušník

veřejné bezpečnosti, řídící pouliční dopravu, mátl svými gesty řidiče. Ani nejprvotřídnější řidič nedokáže správně jet, když mu příslušník bude ukazovat hned sem, hned tam.

Zvláště v řízení lehkého průmyslu bylo velkým nedostatkem to, že nebyly vytvářeny podmínky pro to, aby se v krajích mohla projevat iniciativa. V minulosti, pod záminkou posílení státní centralizované kontroly hospodářství, ústředí zbytečně přehánělo kontrolu místního průmyslu. Pro rychlý rozvoj potravinářského průmyslu a průmyslu pro výrobu spotřebního zboží jsme zřídili ministerstvo potravinářského průmyslu a průmyslu spotřebního zboží, což bylo ovšem správné opatření. Přidělili jsme však tomuto ministerstvu příliš mnoho závodů, což vyvolávalo obtíže při jejich vedení a řízení. V minulosti pracovníci těchto odvětví, aniž by vnikli do konkrétních podmínek, subjektivisticky a bez rozmyslu sjednocovali závody pod záminkou specializace výroby. Důsledkem toho bylo zrušení mnohých závodů místního průmyslu i značný pokles vyráběného sortimentu. Kdybychom byli řízením závodů místního průmyslu pověřili pracovníky místních orgánů státní moci, kteří dobře znají skutečnou situaci, bývalo by k tomu nedošlo.

Domnívám se, že k zaostávání lehkého průmyslu naší země dochází v důsledku výše uvedených tří hlavních příčin. Proto jestliže chceme, aby lehký průmysl dosáhl úrovně rozvoje průmyslu těžkého, musíme za prvé zintenzívnit technickou revoluci a na tomto základě rychle zvýšit nízkou technickou úroveň lehkého průmyslu, za druhé zajistit dostatek zařízení a materiálů, potřebných pro lehký průmysl a za třetí, zdokonalit řízení lehkého průmyslu a vytvářet všechny podmínky pro to, aby se při výrobě spotřebního zboží mohla všestranně projevit místní iniciativa.

II. ÚKOLY SPOJENÉ S ROZVOJEM MÍSTNÍHO PRŮMYSLU A CÍLEM DOSÁHNOUT NOVÉHO PŘELOMU VE VÝROBĚ SPOTŘEBNÍHO ZBOŽÍ.

K tomu, aby se lehký průmysl rychle vzhopil a aby bylo dosaženo nového přelomu ve výrobě spotřebního zboží, nesta-

čí pouze rozvíjet centrálně řízený lehký průmysl. Aby se zvýšila výroba spotřebního zboží pouhým rozvojem centrálně řízeného lehkého průmyslu, by bylo zapotřebí dlouhého období. Proto je pro výrobu spotřebního zboží třeba spolu s centrálně řízeným průmyslem ve velkém rozvíjet místní průmysl. Epochálního rozvoje spotřebního a potravinářského průmyslu a ještě lepšího uspokojení poptávky pracujících po spotřebním zboží je možno dosáhnout jen tehdy, budeme-li se stále pevně držet zaměření na souběžný rozvoj velkého centrálně řízeného průmyslu a středního a drobného místního průmyslu, přičemž budeme dostatečně využívat kapacity centrálně řízeného průmyslu a zároveň aktivně organizovat a mobilizovat místní iniciativu a tvůrčí schopnosti mas.

Podniky místního průmyslu je možno snadno vybudovat mobilizací místních surovin, materiálů a volných pracovních sil a je možno je zařídit bez zvláštního vybavení a námahy. V podmínkách, kdy se jako výrobní síly do místního průmyslu zapojují ženy z domácnosti, není nutno pro zaměstnance podniků stavět zvláštní obytné domy. Rozvoj místního průmyslu proto dovoluje vybudovat v krátkém čase mnoho továren bez velkých státních investic a tak rychle zvyšovat výrobu spotřebního zboží.

Vybudujeme-li hodně podniků místního průmyslu, budeme moci přiblížit výrobní základny ke zdrojům surovin a oblastem odbytu, což nám umožní ještě dokonaleji organizovat výrobu a zásobování a likvidovat mrhání společenskou prací. Vybudujeme-li místní průmysl, budeme moci rovnoměrně rozmístit průmysl ve všech oblastech země, komplexně rozvíjet hospodářství krajů, zamezovat tomu, aby docházelo k soustřeďování obyvatelstva ve městech, jako se to děje v kapitalistické společnosti.

Rozvoj místního průmyslu má kromě toho velký vliv na upevnění svazku mezi průmyslem a zemědělstvím a na zmenšení rozdílů mezi městem a vesnicí. Podniky místního průmyslu vykupují a zpracovávají různé zemědělské výrobky a výrobky přidružené výroby, čímž značně napomáhají zvyšovat příjmy rolníků, zvláště rolníků, žijících v horských oblastech. Stimulováním zemědělské výroby a přidružené výroby rovněž napomáhají dalšímu rozvoji vesnického hospodářství.

Rozvoj místního průmyslu ve velkém a pokrok ve výrobě spotřebního zboží, dosahovaný na tomto základě, má důležitý význam rovněž pro osvobození žen od těžkého břemene kuchyňských a domácích prací. Od feudálního a kapitalistického vykořisťování a útlaku se ženy v naší zemi již dávno osvobodily, ale stále ještě nejsou plně osvobozeny od těžkého břemene domácích, zvláště kuchyňských prací. Ve dne dnes pracují na pracovišti a večer, když se vrátí domů, musí vařit, prát a vykonávat další práce v domácnosti. Nesou takřikajíc dvojí náklad. Budeme-li rozvíjet spotřební průmysl a vyrábět hodně praček a různého kuchyňského náradí, budeme-li rovněž rozvíjet potravinářský průmysl a zpracovávat různé doplňkové potraviny k rýži a zásobovat jimi obyvatelstvo, pak se břemeno žen v mnohém směru ulehčí. Zapojení žen z domácnosti do práce v podnicích místního průmyslu dává možnost zvýšit rodinný příjem, značně zlepšit životní úroveň dělníků i úředníků a dále urychlit revolucionizaci žen a jejich připodobňování dělnické třídě.

Rozvoj místního průmyslu je velmi důležitý i z hlediska obrany státu. Budou-li ve všech koutech země rozmístěny drobné a střední podniky, bude možno i v případě zničení velkých závodů, umístěných ve městech, válkou, v místních podnicích bez přerušení vyrábět dále tak, aby byl zajišťován válečný materiál a aby obyvatelé v každém kraji se mohli v dostatečné míře spotřebním zbožím sami zásobovat.

Rozvoj místního průmyslu má tedy obrovský politický, hospodářský a vojenský význam. Musíme proto energicky rozvinout boj za rozvoj místního průmyslu jako všemasové hnutí a dosáhnout toho, aby náš místní průmysl se pozvedl na ještě vyšší stupeň, dosáhnout nového přelomu ve výrobě spotřebního zboží.

1. Značně zvýšit sortiment a množství spotřebního zboží

K zvýšení sortimentu a množství spotřebního zboží je především třeba dále zvyšovat výrobní kapacitu existujících závodů lehkého průmyslu a maximálně ji využívat. Je třeba udělat průz-

kum výrobní plochy existujících závodů a tam, kde je to možné, instalovat další zařízení, neracionální výrobní procesy zracionalizovat a tak maximálně zvýšit kapacitu výroby spotřebního zboží. Vytvářejíce též důsledně potřebné podmínky pro výrobu, musíme stabilizovat výrobu ve všech závodech.

Zvyšování výrobní kapacity existujících závodů má však určité meze. Abychom dosáhli rychlého zvýšení sortimentu a množství spotřebního zboží, musíme budovat mnoho nových závodů místního průmyslu.

Jak jste na tomto sjezdu, soudružky a soudruzi, hovořili v diskusi, máme ještě v krajích mnoho rezerv a možností pro budování dalších nových závodů místního průmyslu. Musíme všechny tyto rezervy a možnosti zmobilizovat a energicky rozvinout masové hnutí za to, aby v každém okrese bylo vybudováno ještě několik dalších nových závodů místního průmyslu.

Jestliže se naši pracovníci s odhodláním vrhnou do díla, budou přemýšlet, jak zmobilizovat tvůrčí síly a rozum mas, a dokáží to, pak bude bez potíží možno, aby si v každém kraji opatřili pracovní síly, zařízení i suroviny, potřebné pro budování nových závodů místního průmyslu.

V současné době máme ve všech okresech naší země státní orgány a skoro ve všech máme několik větších podniků. To však neznámá, že všichni práce schopní členové rodin dělníků a zaměstnanců těchto orgánů a podniků pracují v těchto státních orgánech a na závodech. Mnoho žen v domácnosti nadále tráví čas doma. Mechanizace a automatizace výrobních procesů v existujících závodech místního průmyslu by rovněž uvolnila nemalé množství pracovních sil. Rezerv pracovních sil, potřebných k vybudování nových závodů místního průmyslu, je v krajích bezpochyby mnoho.

Problémem nebude ani zabezpečování surovin. Podíváme-li se dobře, můžeme najít v kterémkoliv okrese dobré zdroje surovin, jež je možno zmobilizovat a využít.

V místě, kde je některý velký kovoprůmyslový podnik, je možno vybudovat závody pro výrobu různého železářského spotřebního zboží, nezbytného pro život pracujících, z kovového odpadu z tohoto podniku. Jestliže se za věc vezme šikovně,

bude v takovém místě možno vyrábět i chladničky pro domácnost a podobné výrobky.

V podhorských oblastech je možno využívat přírodních surovin, které jsou v horách k dispozici, k výrobě různého spotřebního zboží a potravinářských výrobků. Z vrbového a podobného proutí je možno vyrábět košíkářské zboží a nábytek a z lesních plodů zase různé potravinářské výrobky.

V přímořských oblastech skýtají ryby, ústřice a další mořské produkty možnost výroby různých potravinářských výrobků a spotřebního zboží.

V každém okrese by se bez potíží zajistily suroviny i pro kožešnický závod. Kdyby závody místního průmyslu včas vykupovaly králíky, chované školáky a obyvatelstvem, vyráběly z jejich masa konzervy a další potravinářské výrobky a z kožek a kožešin mnoho kožešinových čepic, dětských kožíšků a dámských šál a prodávaly vše obyvatelstvu, obrovsky by to napomohlo k zlepšení života lidu. Kdyby se zpracovávaly nejen králíčí kožky, ale i kůže a kožešiny dalších domácích zvířat ze státních statků a pastvin i ze zemědělských družstev, kdyby se vykupovaly a zpracovávaly i kožešiny různé divoké zvěře, ulovené obyvatelstvem, pak by bylo možno vyrábět množství kvalitního spotřebního zboží. Organizace zpracování kůží a kožešin v rámci místního průmyslu v širokém měřítku má důležitý význam nejen pro dnešní život lidu, ale i pro včasnou spolehlivou přípravu na to, jak v budoucnosti v případě mimořádné situace úspěšně vyřešit problém odívání obyvatelstva.

Kromě výše uvedených je na venkově ještě mnoho zdrojů surovin, které je možno mobilizovat a využívat. Proto jestliže stát dodá některé nezbytné pomocné materiály, bude při mobilizaci místních surovinových zdrojů bez potíží možno v závodech místního průmyslu dobře hospodařit.

Myslím, že stroje a zařízení, potřebné pro vybavení nových závodů místního průmyslu, bude možno zajistit, když centrálně řízené průmyslové podniky, nacházející se v daném místě, a závody místního průmyslu, které mají již vybudovanou základnu, poskytnou těmto novým závodům určitou pomoc.

I stavbu závodních objektů lze bez potíží zajistit místními

silami. Je možno racionálněji využít jak existujících budov, tak vybudovat nové. V místě, kde je dosti kamene, je možno stavět objekty z kamene a tam, kde je dosti dříví, stačí postavit dřevěné sruby.

Finanční prostředky, potřebné pro stavbu nových závodů místního průmyslu, by měl zajistit stát a to ve formě dlouhodobé půjčky.

Bude-li podobným způsobem řešena otázka pracovních sil a surovin, strojů a zařízení i finančních prostředků, pak bude možno v každém okrese vybudovat ještě několik dalších nových závodů místního průmyslu.

Jaké výrobky budou vyrábět nově vybudované závody místního průmyslu je třeba rozhodnout s ohledem na konkrétní podmínky daného kraje. Je třeba vyrábět všechno, co je možno v daném kraji vyrábět a co obyvatelstvo potřebuje. Čím více různých věcí se bude vyrábět, tím lépe.

Není nezbytné, aby nové závody místního průmyslu vyráběly bezpodmínečně jen nový sortiment. Stačí, když díky mobilizaci místních rezerv budou vyrábět třeba stejné výrobky jako ostatní závody. Nic není špatného na tom, když závodů, vyrábějících stejný výrobek, se postaví více na různých místech. Je to naopak naléhavě nezbytné jak pro zvýšení množství spotřebního zboží, tak i pro zvýšení jeho kvality.

Ještě před několika lety továrna v Sinidžu skoro monopolně vyráběla většinu celostátní spotřeby obuvi. Proto když se tato továrna v důsledku špatné práce nevyrovnala s plánem výroby obuvi, pocítila nedostatek obuvi celá země a obyvatelstvo tím bylo postiženo. Nejen to, bylo to i příčinou, která brzdila rychlé zvyšování kvality obuvi. Bude-li více továren na obuv, budou mezi sebou soutěžit a tím se ze všech sil snažit zvýšit kvalitu produkce. Ale pokud výroba obuvi byla soustředěna v jedné továrně, bylo jim všechno jedno, jen když vyráběli. Abychom zamezili těmto jevům, naše strana přijala před několika lety rozhodnutí o tom, aby v každé provincii byla vybudována továrna na obuv. Od té doby se přirozeně zvýšilo množství obuvi a i její kvalita se bezesporu velice zlepšila.

Nyní máme pouze jeden velký závod na výrobu žárovek.

Kdyby na závodě došlo k havárii, nebo kdyby pracovníci něco zanedbali a závod by nedodal potřebné množství žárovek, zůstane celá země bez žárovek. Musíme rozvinout hnutí za to, aby v každé provincii byl vybudován jeden nebo dva nové závody na výrobu žárovek, podobně jako v případě továren na obuv.

Je třeba všude stavět i závody na výrobu lahví. Bez výroby velkého množství skleněných obalů není možno rozvíjet potravinářský průmysl. Pouze tehdy, bude-li dostatek lahví, bude možno vyrábět pro život lidu nezbytné limonády, pivo, ovocné šťávy, minerální a sodové vody, hotová jídla ve skle a další potravinářské výrobky. Lahve a sklenice naléhavě potřebuje nejen potravinářský průmysl, ale i chemický průmysl a další odvětví průmyslu, široce jich používá obyvatelstvo v denním životě. Potřeba skleněných lahví je tedy hrozně velká, ale vyrábí je v současné době u nás sklárna jen v Nampcho. Množství lahví, vyráběných tímto závodem, zdaleka nestačí uspokojovat poptávku. Aby byla poptávka po lahvích plně uspokojena, je třeba na mnoha místech postavit větší množství závodů na výrobu lahví. Vybudovat závod na výrobu lahví není nic těžkého. Jestliže se naši pracovníci zbaví mysticismu a pustí se směle do práce, pak dokáží lahve vyrábět všude. Při dostatku písku a sody je možno lahve vyrábět i bez příliš složitého zařízení.

Je třeba rovněž v různých místech vybudovat další tužkárny. Dnes máme v naší zemi pouze jednu tužkárnu. Pracují tam ovšem velmi dobře. Je tam dobrá mechanizace a zvláště v poslední době tam dokonce udělali vynikající objev, takže tužky vyrábějí vůbec bez použití dřeva. Je možno říci, že jsou nyní vyřešeny skoro všechny obtížné technické problémy, které jsme při výrobě tužek měli. Ačkoli tato továrna vyrábí levné výrobky, mají tu dnes vysoký objem hodnoty výroby na jednoho pracovníka, což bylo umožněno vysokou úrovní mechanizace.

Za posledních 25 let jsme vynaložili vskutku velké úsilí, než jsme dosáhli ve výrobě tužek dnešní vysoké úrovně. Musíte, soudružky a soudruzi, dobře vědět, jaké úsilí vynakládala naše strana na řešení této otázky od prvních dnů osvobození až do dneška. V minulosti, kdy jsme vedli ozbrojený boj proti japonským imperialistům, nás ani nenapadlo, že po osvobození vlastní

vyvstane tak ostře takový problém jako problém tužek. Ale jakmile jsme osvobodili zem a vzali moc do svých rukou, poprvé jsme narazili na problém tužek. V lidském životě jsou tři nejdůležitější věci, jídlo, práce a učení a k učení je zapotřebí tužek. Hned po osvobození země jsme navíc naléhavě potřebovali tužky pro likvidaci početných analfabetů. U nás jsme však tehdy neměli tužkárnu. Proto jsme po založení Prozatímního lidového výboru severní Koreje dali na pořad tohoto výboru jako první bod jednání otázku tužek a po jejím prodiskutování jsme se rozhodli vyrábět tužky vlastníma rukama. Naši dělníci i technici toto usnesení vzali za své a po mnohém snažení se jim poprvé podařilo vyrobit tužku, která se podobala svíčce a byla vyrobena z jílů a sádry s příměsí mleté tuhy. Tak se u nás začalo s výrobou prvních tužek. Od té doby až do dneška naše strana stále věnuje této otázce velkou pozornost a pracovníci této oblasti neustále vynakládají úsilí na řešení tohoto problému, v důsledku čehož dnes vyrábíme tak dobré tužky.

Nyní před námi stojí úkol vybudovat ještě více tužkáren a dostatečně zásobit školáky i pracující různými druhy kvalitních tužek. Ať je existující tužkárna sebelépe vybavena a ať sebelépe pracuje, nemůžeme se spoléhat pouze na jednu jedinou továrnu. Jelikož nyní známe nový způsob výroby dobrých tužek a všude v celé naší zemi se vyskytuje tuha, je možno továrny na tužky bez potíží vybudovat na mnoha místech. Po pečlivém posouzení všech podmínek je nutno na vhodných místech postavit nové tužkárny a v nejbližších několika letech dosáhnout značného zvýšení výroby tužek.

Všude je třeba budovat závody místního průmyslu, vyrábějící i různé jiné zboží a rychle zvyšovat sortimenty i množství spotřebního zboží.

2. Dále zvyšovat kvalitu spotřebního zboží.

Otázka zvýšení kvality spotřebního zboží není dnes o nic méně důležitá než rozšiřování jeho sortimentu a zvyšování vyráběného množství.

V době, kdy byl spotřebního zboží, nezbytného k životu pracujících, nedostatek, bylo naléhavějším problémem vyrábět spotřebního zboží větší množství než zvyšovat jeho kvalitu. Nyní se však situace změnila. Dnes se životní úroveň našich pracujících vcelku velmi zvýšila, a proto požadují spotřební zboží dobré kvality. Nyní se nekvalitní výrobky v obchodech špatně prodávají. Doba, kdy závody místního průmyslu mohly vyrábět nekvalitní zboží a bez potíží ho prodat již pominula a nyní nastal čas, kdy je třeba ještě o stupeň zvyšovat kvalitu všeho spotřebního zboží.

Pro zvýšení kvality spotřebního zboží je nutné ještě více modernizovat podniky lehkého průmyslu a zdokonalovat výrobní procesy.

Nízká kvalita dnes vyráběného spotřebního zboží do značné míry souvisí s nedostatečně zajištěnými potřebnými výrobními procesy v podnicích lehkého průmyslu. Vezměme si například textilní továrnu. Pro výrobu kvalitních látek musí být zajištěny jak prvotní, tak i finální procesy výroby. Nyní však v některých továrnách v důsledku toho, že nejsou zavedeny finální výrobní procesy, vyrábějí řídké a málo pevné látky a v jiných továrnách v důsledku toho, že nemají zaveden barvírenský proces, nemohou látky barvit. Výrobky, které neabsolvují celý předepsaný technologický proces, nemohou mít vysokou kvalitu. Je třeba co nejdříve kompletně doplnit výrobní procesy v těch závodech, kde ještě nejsou plně zavedeny. Tam, kde schází experimentální stadium je třeba zavést experimentální stadium a tam, kde není zavedeno finální zpracování, je třeba zavést příslušný proces. Ze zařízení, potřebného pro doplnění technologických procesů musíme to, co je možno vyrábět u nás, vyrábět vlastními silami a to, co nemůžeme vyrobit sami, zakoupit v jiné zemi, ale v každém případě musíme dosáhnout toho, aby všechny závody byly vybaveny po zajištění všech nutných technologických procesů a vyráběly vysoce kvalitní výrobky.

To, že dnes podniky lehkého průmyslu nemohou zvyšovat kvalitu spotřebního zboží, je částečně vyvoláno tím, že státní plánovací orgány nesprávně určují výrobní úkoly.

Státní plánovací orgány, které určují závodům výrobní úkoly, musí přesně spočítat jejich výrobní kapacitu a určovat úkoly, odpovídající této kapacitě. Dnes se však občas setkáváme s nedodržováním tohoto pravidla. Tak například jistá továrna na výrobu obuvi má kapacitu jen 1 milión párů, ale státní plánovací orgán požaduje 1,2 miliónů párů obuvi, je pak samozřejmě, že továrna bude muset šturmovat, aby splnila plán, na který nestačí, což nakonec bude mít za následek snížení kvality výrobků.

V budoucnu musí státní plánovací orgány skoncovat s takovým způsobem práce, při kterém se počítá prostě na prstech a dávat výrobní úkoly přesně podle kapacity výrobních závodů. Jestliže požadavky státu přesahují výrobní kapacitu závodu, pak je možno ukládat dodatečné výrobní úkoly poté, co budou učiněna opatření pro rozšíření těchto výrobních kapacit. Jen tak mohou závody plnit určený plán a přitom vyrábět kvalitní výrobky.

Nejdůležitější věcí pro zvyšování kvality spotřebního zboží je zabezpečovat, aby pracovníci v tomto odvětví měli vysoké ideové uvědomění, takže by byli naplněni odhodláním vyrábět více kvalitního spotřebního zboží a tak zvyšovat blahobyt obyvatelstva.

I to, že v některých závodech v důsledku toho, že schází některé naprosto nutné články technologického procesu výroby nebo v důsledku špatného technického stavu zařízení nemohou vyrábět kvalitní výrobky, je konec konců dáno tím, že pracovníci se o zvyšování kvality výrobků aktivně nesnaží. V některých místech by bylo možné značně zvýšit kvalitu výrobků bez velké spotřeby finančních prostředků a pracovní síly, kdyby tomu pracovníci věnovali jen trochu pozornosti, ale této možnosti se nevyužívá.

I to, že v podnicích místního průmyslu dosud nemechanizovali a neautomatizovali výrobu bonbonů a pečiva, se dá vyložit jen tím, že naši pracovníci se nestarají o život lidu a pracují lajdácky. Kdyby se v potravinářských továrnách jen trochu doplnilo zařízení, umožnilo by to mechanizovat a automatizovat výrobu bonbonů a pečiva a o mnoho zvýšit kvalitu výrobků.

Dnes však v mnohých potravinářských závodech na rekonstrukci zařízení nepomýšlejí a bonbony a pečivo vyrábějí nadále řemeslným způsobem. Stejná situace je i v potravinářských továrnách, v jejichž sousedství jsou velké strojírenské závody, které mají jen obráběcích strojů stovky.

Tím jsou sice vinní i pracovníci odvětví lehkého průmyslu, ale značná odpovědnost padá i na pracovníky strojírenství. Kdyby tomu pracovníci strojírenství věnovali jen trošku pozornosti, pak by pro velké závody, které každoročně vyrábí několik tisíc takových velkých a přesných strojů jako jsou automobily či traktory, nemělo být problémem vyrobit jedno nebo dvě zařízení pro potravinářské účely. Problém je pouze v tom, že ředitele a hlavní inženýry strojírenských závodů nepálí, že dětem v jeslích a mateřských školách i obyvatelstvu se nemohou zajistit kvalitní bonbony a pečivo, a nepracují s postojem hospodáře, který na sebe bere odpovědnost za hospodářství země a život lidu.

Boj za zvyšování kvality spotřebního zboží v lehkém průmyslu musíme začínat od ideologického boje za zvýšení lidovosti a dělnické třídnosti pracovníků tohoto odvětví. Tak je třeba dosáhnout toho, aby všichni pracovníci odvětví lehkého průmyslu pracovali s vysokým revolučním uvědoměním, aby upřímně sloužili lidu a dělnické třídě a aby na sebe brali odpovědnost za život pracujících.

Jestliže všichni pracovníci odvětví lehkého průmyslu s novou rozhodností povstanou jako jeden muž a budou rekonstruovat zařízení, která je třeba rekonstruovat, zavádět nové technologické procesy tam, kde je třeba je zavést, jestliže si budou dále zvyšovat úroveň své technické kvalifikace a celým srdcem se oddají výrobě každého výrobku, pak bude možno v nejbližších několika letech značně zvýšit kvalitu všeho spotřebního zboží.

Tak bude třeba rozvinout boj za zvýšení kvality spotřebního zboží v lehkém průmyslu, aby kvalita veškerého našeho spotřebního zboží dosáhla mezinárodní úrovně. Pak budou všichni lidé v naší zemi nosit pěkné šaty i kabáty, dobré boty a zařídí si byt kvalitním nábytkem.

Musíme co nejdříve dosáhnout toho, aby kvalita spotřeb-

ního zboží dosáhla světového standardu, a získávat s pomocí výrobků lehkého průmyslu větší množství cizích valut.

V minulosti byl náš zahraniční trh omezen jen na několik málo zemí, v důsledku čehož jsme neměli možnost si libovolně kupovat zařízení a suroviny v zahraničí, avšak dnes se situace změnila. Dnes obchodujeme nejen se socialistickými zeměmi, ale i s mladými nezávislými státy a kapitalistickými státy, a proto budeme-li jen mít cizí valuty, budeme si moci nakoupit všechno, co potřebujeme.

Máme obrovské zdroje cizích valut a při dobře organizované práci je můžeme získat bez potíží. Je třeba postavit jak četné specializované závody na exportní zboží, tak rozvinout boj za výrobu nejméně jednoho druhu exportních výrobků v každém závodě místního průmyslu. Závody dnes specializované na výrobu exportních výrobků musí zároveň mechanizovat a automatizovat výrobní procesy a bojovat za zvýšení kvantity exportních výrobků.

Počínaje letošním rokem musíme přibližně po dobu 10 let bojovat za každoroční zvýšení podílu výroby exportních výrobků na celkovém množství vyráběného spotřebního zboží nejméně o 10 procent a tím pozvednout všechny výrobky lehkého průmyslu na úroveň exportních výrobků, přičemž do roku 1975 je třeba bojovat za zvýšení tohoto podílu nejméně o 50 procent.

Přirozeně, že s takovou krátkou tradicí rozvoje lehkého průmyslu, jakou má naše země, je velmi obtížné zvýšit kvalitu výrobků na úroveň rozvinutých zemí tak, aby snesla jakékoliv srovnání s těmito výrobky. Ale zkusit to stojí za námahu a jestliže se odhodlaně vrhneme do díla, dokážeme levně vyrábět množství kvalitního spotřebního zboží, které si nezádá s výrobky zahraničními.

V zájmu zvýšení kvality spotřebního zboží nesmíme šetřit na cizích valutách.

Říká se, že v minulosti Státní plánovací výbor, s poukázáním na nedostatek cizích valut, nezařazoval do plánu nákup dovážených surovin a zařízení, potřebných pro lehký průmysl a zejména pro podniky místního průmyslu, avšak s podobnými jevy je třeba skoncovat. Samozřejmě, že jiná věc by bylo kupov-

vat za drahé cizí valuty i to, co dokážeme bez potíží vyrobit vlastními silami, ale to, co vůbec nemáme, nebo co v daném okamžiku nemůžeme dělat vlastními silami, je třeba koupit. Tak například zařízení pro výrobu spotřebního zboží, které zatím ještě nevyrábíme, nebo suroviny, které zatím u nás netěžíme a které jsou přitom naprosto nutné pro výrobu kvalitního zboží, je třeba nakupovat i za cenu toho, že nás to bude stát nějaké valuty.

Aby byly pro místní průmysl v dostatečném množství zabezpečeny dovážené suroviny a zařízení, bude napříště třeba zavést systém, kdy 10% z valutového příjmu za výrobky místního průmyslu nebude odváděno Státnímu plánovacímu výboru, nýbrž bude předáváno přímo orgánům zahraničního obchodu, které budou povinny za tuto částku nakoupit zařízení a materiál, požadovaný závody místního průmyslu. Řekněme např., že určitý závod místního průmyslu vydělal 1 milion wonů ve valutách, 100 tisíc wonů je tedy třeba dát stranou pro nákup zařízení a materiálu, který si závod objedná.

Myslím, že pro úspěšné provádění této práce by bylo vhodné v každé provincii zřídit exportní-importní společnost. Veškerý zahraniční obchod je dnes soustředěn v ministerstvu zahraničního obchodu, což toto ministerstvo dosti zatěžuje, přičemž není vyloučena možnost, že ministerstvo bude objednávky podniků místního průmyslu svévolně seškrtávat. Jestliže v každé provincii bude vybudována exportní-importní společnost a sama provincie bude bezprostředně obchodovat s jinými zeměmi, pak tyto případy vymizí. Exportně-importní společnosti, zřizované v provinciích, budou obhospodařovat jen spotřební zboží, vyráběné závody místního průmyslu, a kontakty s cizími zeměmi musí uskutečňovat bezpodmínečně jen se souhlasem rady ministrů.

V zájmu rozvoje výroby spotřebního zboží a zvýšení kvality výrobků je třeba vytvářet vzorové závody. Jestliže v oblasti výroby každého spotřebního zboží vybudujeme jeden vzorový závod a jeho zkušenosti budeme propagovat po celé zemi, pak v krátké době dokážeme pozvednout potravinářský průmysl a spotřební průmysl o stupeň výše.

3. Všechna odvětví národního hospodářství musí místnímu průmyslu poskytovat aktivní pomoc

Rozvíjet místní průmysl ve velkém a zvyšovat množství i sortiment spotřebního zboží, jakož i jeho kvalitu, je velice obtížná a rozsáhlá práce, kterou pracovníci tohoto odvětví sami těžko mohou zvládnout. Tato práce může být úspěšně provedena pouze tehdy, když se stane předmětem pozornosti celého státu a pomoci celé společnosti.

Zásada, aby člověk, který jde vpředu, pomáhal člověku, který zaostává, a vedl ho za sebou, aby pokročilý odvětví pomáhalo zaostávajícímu odvětví a vedlo ho za sebou tak, aby obě šla společně kupředu, je charakteristickým rysem, vlastním komunistické metodě práce.

Podobně jako v socialistické společnosti musí být prosazována zásada, že dělnická třída vede rolnictvo a že průmysl pomáhá zemědělství a město vesnici, musí i v průmyslu být prosazována zásada, že těžký průmysl pomáhá lehkému, centrálně řízený průmysl místnímu průmyslu a velké závody malým. Navíc protože dosažení přelomu ve výrobě spotřebního zboží je důležitou záležitostí, která má zajistit zvýšení životní úrovně všeho lidu, je poskytování pomoci a podpory místnímu průmyslu všemi odvětvími samozřejmou povinností.

Záležitostí, v nichž centrálně řízený průmysl, zvláště těžký, musí poskytnout místnímu průmyslu pomoc, je dnes velmi mnoho. Náš místní průmysl od doby jeho založení do dneška se obrovsky rozvinul, ve srovnání s centrálně řízeným průmyslem je však jeho materiálně-technická základna ještě slabá, úroveň technické kvalifikace dělníků je nízká a i v řízení podniků se projevuje nemálo nedostatků.

Především je třeba v těžkém průmyslu rozvinout boj za výrobu strojů a zařízení, nezbytných pro místní průmysl.

Strojírenské závody mohou sice vyrábět i spotřební zboží, ale důležitější je, aby vyráběly lisy, stolní soustruhy, stolní vrtačky a další obráběcí stroje a různá jednoúčelová zařízení pro potřeby závodů místního průmyslu.

Strojírenský průmysl musí pomáhat budovat strojírenskou

základnu pro potřeby místního průmyslu. Jen bude-li místní průmysl mít vlastní strojírenskou základnu, může si zajistit různá jednoúčelová zařízení a náhradní díly, potřebné pro posílení technického vybavení továren na výrobu spotřebního zboží a potravinářských továren i pro rozvoj výroby spotřebního zboží. Ve strojírenských závodech je třeba vybudovat drobné dílny, kde se bude energicky rozvíjet hnutí za to, aby každý stroj zplodil nový stroj, a to obráběcí stroje nejrůznějšího druhu tak, že v každé provincii pak bude možno vybudovat jeden strojírenský závod pro místní průmysl.

Zároveň je nezbytné v závodech mobilizovat zahálejší strojní zařízení a vypomáhat jim podnikům místního průmyslu. Dnes je v každém městě a okrese několik závodů a podniků, mezi nimi i velkých centrálně řízených podniků. Je třeba tam aktivně mobilizovat přebytečné strojní zařízení a to tak, že tam, kde mají navíc elektromotor, dají elektromotor, kde mají navíc vrtačku, dají vrtačku, a vybavit jím dobře nově zakládané závody místního průmyslu.

Hutní průmysl musí v krajích vybudovat nevelké hutní závody. Tak je třeba zajistit, aby si v krajích sami vyráběli z rudy železo, aby mohli provádět i válcování za studena a zabezpečovat si tak plech a další kovový materiál a nespolehat se jen na to, že železo dodá centrálně řízený průmysl, jako je tomu dnes.

Chemický průmysl musí vyrábět ještě více sody, chlorového vápna, polyvinylchloridu a dalších chemických látek, nezbytných pro závody místního průmyslu. Zároveň musí závody chemického průmyslu rozvinout boj za vybudování cechů chemických surovin v podnicích místního průmyslu tak, aby si tyto podniky samy vyráběly různé chemikálie a materiály, které potřebují. Takový velký závod jako je Pongungský chemický závod, musí postavit místnímu průmyslu při nejmenším 10 cechů chemických surovin.

Průmysl stavebnin musí vybudovat v každé provincii nezbytnou místní základnu pro výrobu stavebnin, která by dostatečně zabezpečovala stavebniny potřebné pro budování místního průmyslu. Rovněž je třeba vyčlenit pro podniky místního průmyslu určité úseky lesa, aby si samy mohly zabezpečovat

potřebné dřevo. Spolu s těžbou dříví ve vzrostlém lese musí závody místního průmyslu vysazovat ve velkém počtu rychle rostoucí stromy — jako topoly a platany a tím samy budovat lesy.

Pro rozvoj místního průmyslu je dále nezbytná aktivní technická pomoc ze strany ministerstev, jejich odborů, závodů, podniků a vědecko-výzkumných ústavů. Na ministerstvech, v centrálně řízených průmyslových podnicích a ve vědecko-výzkumných ústavech dnes pracuje mnoho techniků a vědeckých pracovníků. Budou-li správně aktivizováni, bude možno řešit různé technické problémy, na něž rozvoj místního průmyslu naráží. Zatím obrovské vědecko-technické síly správně nemobilizujeme a nevyužíváme. Proto je nemálo takových techniků a vědeckých pracovníků, kteří nemají jasně určené téma výzkumu a v práci nic nedělají. Je třeba mobilizovat techniky na ministerstvech a jejich odborech, vědecké pracovníky ve vědeckých a výzkumných ústavech, učitele vysokých škol, techniky z velkých závodů a podniků a svěřit jim na určitou dobu po jednom závodě místního průmyslu, aby mu poskytovali technickou pomoc. Jestliže půjdou na závody místního průmyslu, budou tam napomáhat při zvyšování technické kvalifikace dělníků, řešit nevyřešené technické problémy, doplňovat chybějící články technologického procesu, vytvářet lepší podmínky pro zásobování surovinami a poskytovat další podobnou technickou pomoc. Bude to znamenat značný příspěvek k rozvoji místního průmyslu na další, vyšší stupeň.

Odvětví dopravy rovněž musí aktivně pomáhat místnímu průmyslu. Dnes se prý někdy neochotně dopravuje materiál pro místní průmysl; bude třeba učinit opatření pro včasnou přepravu tohoto materiálu.

4. Zlepšit řízení a vedení místního průmyslu

Pro další rozvoj místního průmyslu je třeba určit řádný systém řízení a zlepšit řízení a vedení místního průmyslu.

Především je zapotřebí ještě více zvýšit funkci a úlohu

správ pro řízení místního průmyslu při provinčních lidových výborech.

Někteří soudruzi přišli s návrhem, aby v provinciích byly jako v minulosti zřízeny hlavní správy místního průmyslu, které by nebyly podřízeny provinčnímu lidovému výboru. Domnívám se však, že to není potřeba. Kdybychom zřídili hlavní správy místního průmyslu, vzniklo by nebezpečí, že pracovníci správ nebudou brát v úvahu názory příslušného orgánu lidové moci a budou si pracovat podle svého. Naše zkušenosti ukazují, že orgán řízení místního průmyslu musí být součástí provinčního lidového výboru. Jen tak je nejen možno rozvíjet místní průmysl v soulase s požadavky obyvatel, ale rovněž je možno včas řešit problémy, vznikající v místním průmyslu, s pomocí mobilizace místních rezerv. Proto místní průmysl musí být bezpodmínečně spravován za řízení provinčního lidového výboru.

Nejdůležitější úkol správ pro řízení místního průmyslu spočívá v tom, aby zajišťovaly, že společnosti materiálního zásobování se vši odpovědností budou zabezpečovat závody místního průmyslu nezbytným materiálem. Současně s tím jsou povinny dobře provádět technické řízení závodů místního průmyslu, aktivně pomáhat regionálnímu plánovacímu výboru a správně zajišťovat plánování v místním průmyslu.

Je žádoucí zřídit i ve městech a okresech speciální orgány pro zajišťování materiálu pro závody místního průmyslu. Oddělení pro místní průmysl na městských a okresních lidových výborech dnes na technické řízení závodů místního průmyslu svou kvalifikací nestačí, vypracovávají něco málo statistik a převážně se věnují materiálnímu zásobování. Za těchto podmínek by mohlo být rozumnější zrušit oddělení místního průmyslu a zřídit filiálky společnosti materiálního zásobování. Kdybychom k tomu nepřistoupili, ale s odvoláním na to, že zintenzivňujeme řízení místního průmyslu, a oddělení místního průmyslu na městských a okresních lidových výborech ponechali a vedle toho zřídili v každém okrese filiálky společnosti materiálního zásobování, pak by oddělení místního průmyslu neměla co dělat a mělo by to za následek neodůvodněné rozšiřování administrativně-řídícího aparátu.

Myslím, že v některých městech a okresech, kde je soustředěno více závodů místního průmyslu, vyrábějících železářské spotřební zboží a podobné stejnorodé spotřební zboží, by bylo třeba ustavit orgán, který by jednotně řídil podnikatelskou činnost těchto závodů. Dnes má např. město Kim Čchäk mnoho závodů místního průmyslu, vyrábějících různé železářské spotřební zboží. V takových místech by bylo vhodné zřídit společnost nebo správu, která by jednotně řídila zásobovací a obchodní činnost závodů, vyrábějících železářské spotřební zboží. Podobné orgány by bylo možno zřídit i ve městě Nampcho a v okrese Kangso.

Řídící a správní personál závodů místního průmyslu musí být početně co nejnižší: v nevelkých závodech místního průmyslu se musí i ředitelé a tajemníci stranických organizací bezprostředně účastnit výroby. Kdybychom i v maličkých závodech, kde pracuje 30–40 dělníků, zřizovali velký odborný řídicí aparát, pak by tam nezbyl skoro nikdo, kdo by pracoval. Protože ředitelé a tajemníci stranických organizací malých závodů musí být samozřejmě také určitou dobu ve svých kancelářích, aby studovali vedení a provoz závodu, může být jejich účast ve výrobě omezena na 4–5 hodin denně.

Je rovněž třeba správně zorganizovat systém řízení místního průmyslu ústředím. V podmínkách, kdy přímé řízení závodů místního průmyslu je prováděno správou místního průmyslu při provinčním lidovém výboru, musí se příslušná ministerstva soustředit na technické řízení místního průmyslu. K tomu, aby nad vedením místního průmyslu a jeho hospodařením byl neustálý dozor a kontrola, to znamená dozor a kontrola nad tím, zda se v místním průmyslu správně provádí plánování, zda se řádně provádí materiální zásobování, zda se nevyskytují případy provádění neracionální výroby apod., aby byly včas řešeny vznikající problémy, bude třeba při radě ministrů zřídit nový orgán pro řízení místního průmyslu.

Tímto způsobem je třeba zavedením řádného systému zesílit řízení místního průmyslu.

Při řízení místního průmyslu je důležité aktivně podnítit místní iniciativu. V současné době je v naší zemi několik tisíc

závodů místního průmyslu a nebude v silách ústředí řídit a kontrolovat je. V minulosti byl dost velký počet závodů místního průmyslu řazen do rámce centrálně řízeného průmyslu a řízen přímo ústředím, ale při tomto stavu se jejich řízení nevyrovnalo tomu, kdy byly řízeny regionálně. Nejvyšší hodnoty výroby místního průmyslu jsme u nás dosahovali v době kolem čchangsongské společné porady, tedy v době, kdy místní průmysl byl řízen v krajích. Poté, co místní průmysl začalo řídit ministerstvo, tam hodnota výroby prudce klesla.

Vycházejíc z této skutečnosti, musíme věnovat velkou pozornost zajištění podmínek pro to, aby si kraje pokud možno samy řídily místní průmysl a aby se maximálně projevila místní iniciativa v rozvoji místního průmyslu. Zvláště se absolutně nesmí vyskytovat takové případy, kdy se provoz nově založených závodů místního průmyslu pořádně ani nevyzkouší, načež se svévolně zruší. Není možno rušit závody místního průmyslu pod záminkou, že je jich příliš mnoho, ale je třeba jim správně pomáhat, aby se dále mohly rozvíjet.

Abyste se aktivně projevila místní iniciativa při rozvíjení místního průmyslu, je důležité, aby byly včas a správně určovány státní normy a ceny výrobků závodů místního průmyslu. V současné době prý závody místního průmyslu sice zavedou do výroby nový výrobek, ale státní výbor pro vědu a techniku a Výbor pro ceny neurčí včas státní normu a cenu výrobku, což činnost podniků ztěžuje. S takovým byrokratickým přístupem k věci je třeba rychle skoncovat.

Abyste bylo dobře zorganizováno vedení a provoz místního průmyslu, je třeba vyškolit dostatek technických a řídicích pracovníků pro tuto oblast. V současné době nemůžeme ve výrobě spotřebního zboží dosáhnout úspěchů, kterých bychom jinak mohli dosáhnout, proto, že v lehkém průmyslu máme nedostatek techniků a nízkou úroveň řídicích pracovníků. Aby se pozvedl místní průmysl a ještě více se rozvinula výroba spotřebního zboží, musíme učinit rozhodná opatření pro patřičné doplnění řad kádrů v této oblasti.

Ještě lépe je nutno vybudovat vysoké školy a průmyslové školy v odvětví lehkého průmyslu. Je třeba zřizovat další prů-

myslové školy potravinářské a průmyslové školy spotřebního průmyslu a tak značně rozšířit řady inženýrů a techniků v lehkém průmyslu. Spolu s tím je nutno zintenzívnit školení řídicích pracovníků místního průmyslu v krátkodobých zařízeních pro školení kádrů.

Současně s výchovou velkého množství technických a řídicích pracovníků je třeba hlubokou pozornost věnovat otázce stabilizace technických pracovníků a vysoce kvalifikovaných dělníků v závodech místního průmyslu. Rovněž je třeba vyslat do závodů místního průmyslu techniky a vysoce kvalifikované dělníky, kteří dnes nepracují ve svém oboru.

Úkoly, před nimiž stojí místní průmysl při řešení problému, jak dosáhnout toho, aby lehký průmysl se pozvedl na úroveň rozvoje těžkého průmyslu a aby životní úroveň lidu byla zvýšena tak, jak to odpovídá již vybudované průmyslové základně, jsou velmi odpovědné. Zda se podaří v nejbližších několika letech pronikavě zvýšit životní úroveň našeho lidu ve velké míře závisí na tom, jak budou bojovat pracovníci místního průmyslu.

Abyste byla výrazně zlepšena hmotná i kulturní životní úroveň lidu, má strana v úmyslu v tomto roce zvýšit mzdy dělníků a zaměstnanců vcelku o 30–35% a tím dosáhnout toho, aby jejich průměrný výdělek činil nejméně 60 wonů. Strana rovněž plánuje v nejbližších několika letech zvýšit průměrný výdělek dělníků a zaměstnanců nejméně asi na 85–90 wonů a pronikavě snížit oproti dnešku ceny spotřebního zboží. Proto je třeba dosáhnout pokroku jak v centrálně řízeném, tak v místním průmyslu, aby hodnota výroby na jednoho zaměstnance dosáhla nejméně deset tisíc wonů a výroba spotřebního zboží se zvýšila 2–3krát ve srovnání s dnešní úrovní.

Není to ovšem lehký úkol. Jestliže však pracovníci místního průmyslu vezmou výzvu strany plně za svou a ještě jednou energicky rozvinou masové hnutí za zvýšení výroby spotřebního zboží a zvýšení jeho kvality s takovým nadšením, s jakým v celé zemi budovali závody místního průmyslu po červnovém plénu ústředního výboru strany v roce 1958, pak je tento úkol plně řešitelný.

Je zde důležité, aby pracovníci nepropadali pasivitě, aby odvážně mysleli a v souhlase s revoluční metodou práce naší

strany se pevně opírali o masy a správně organizovali a mobilizovali jejich síly a um.

Pokud se nebudeme pevně opírat o síly mas, nemůžeme dosáhnout úspěchu v žádné práci. Naše čtyřicetileté zkušenosti národně-osvobozeneckého boje a demokratické revoluce, socialistické revoluce a socialistické výstavby naprosto jasně ukazují, že při správné organizaci mas a správné mobilizaci jejich sil a umu je možno dosáhnout vítězství v boji, a naopak, jestliže tomu tak není, není možno se vyhnout neúspěchu. Jak praví pořekadlo o generálu bez vojska, člověk sám mnoho nezmuže. Jestliže se však opřeme o dělnickou třídu, jestliže se pevně opřeme o masy, pak rozhodně neexistuje nic, co bychom nedokázali.

V zájmu úplné mobilizace nevyčerpatelných sil a umu mas je bezpodmínečně třeba bojovat proti pasivitě a konzervatismu.

V roce 1958 naše strana také dokázala dosáhnout epochálního převratu v rozvoji místního průmyslu pouze díky důsledné likvidaci pasivity a konzervatismu a odvážnému rozvíjení masového hnutí za výstavbu místního průmyslu. Tehdy naše strana vydala směrnici, aby ve formě všemasového hnutí byly mobilizovány rezervy a možnosti v místech a aby v každém okrese byl vybudován jeden závod místního průmyslu, vyrábějící spotřební zboží. Členové naší strany a pracující směrnici strany vřele podpořili a aktivně bojovali za její uskutečnění. Někteří pracovníci, nacházející se stále ještě v zajetí pasivity a konzervatismu, však neakceptovali směrnici strany hned. Ačkoliv jsem přímo na místě poradil i konkrétní cesty, někteří řídicí pracovníci provincie Severní Pchjongan tvrdili, že v celé provincii je v nejlepším případě možno vybudovat jeden nebo dva závody místního průmyslu a nechtěli se cele postavit za prosazení směrnice strany. Kritizovali jsme tento jejich konzervativní přístup k práci, šli jsme mezi pracující, kde jsme prováděli politickou práci a pobízeli masy k budování závodů místního průmyslu. Tehdy se v celé zemi a samozřejmě i v provincii Severní Pchjongan mohutně rozvinulo masové hnutí za výstavbu závodů místního průmyslu a v průběhu několika měsíců bylo vybudováno více než 1000 nových závodů místního průmyslu.

Když jsem navštívil okres Káčchon v provincii Jižní Pchjongan, viděl jsem tam, že ženy v domácnosti instalovaly v jedné místnosti obytného domku asi 5–6 pedálových tkalcovských stavů a společně tkaly plátno. V okrese Mundok zase byla zřízena papírna; ženy tam u 3 nebo 4 kameninových kádí vyráběly papír na okna.

Tak špatně na tom zpočátku naše závody místního průmyslu byly, ale jak se říká: jen se dát do toho a půl je hotovo. Uběhl rok, dva a postupně se upevnila jejich materiálně technická základna, zvýšila se i výroba a dnes po 10 letech jsou ze všech moderní závody. Jen v provincii Severní Pchjongan, kde zpočátku tvrdili, že je možno postavit pouze jeden nebo dva závody místního průmyslu, jich funguje dnes kolem dvou set a dokonce v takovém zapadlém koutě, jako je okres Čchangsong, je v provozu 7 závodů místního průmyslu. Dříve okres Čchangsong dostával dotace od státu a dnes sám nejen pokrývá všechny finanční výdaje, včetně mezd dělníků a zaměstnanců v celém okrese, ale odvádí dokonce i značný finanční výnos státu.

Kdybychom dosud byli v zajetí pasivity a konzervatismu a seděli s rukama v klíně, stěžující si na nedostatek spotřebního zboží, neuměli bychom dodnes pořádně vyrobit ani sklenici na vodu a život lidu by byl nadále těžký.

Za poslední dva tři roky se pronikavě zvýšila výroba drůbežího masa, vajec a zeleniny. To je rovněž důsledkem toho, že jsme se odvážně dali do práce pro vyřešení problému zajištění vedlejších potravin k rýži pro lid a postupovali jsme v té věci revolučním způsobem.

Jak ukazují zkušenosti, dáme-li se do práce se vším odhodláním a odvážně ji provádíme, pak neexistuje nic, čeho bychom nedosáhli. Naše strana nyní chce během několika let několikanásobně zvýšit výrobu spotřebního zboží a tak značně zlepšit životní úroveň lidu. I tento úkol je naprosto splnitelný, jestliže všichni pracovníci se vrhnou do díla.

Dnes se naše situace od základu liší od situace v roce 1958, kdy jsme začínali po domácku pracovat na několika pedálových tkalcovských stavech. Máme dnes základnu silného těžkého průmyslu a velkého lehkého průmyslu, která je schopna

rozvoji místního průmyslu poskytovat všemožnou pomoc. Získali jsme rovněž cenné zkušenosti, když jsme masovým hnutím vybudovali dnešní mohutný místní průmysl za situace, kdy jsme neměli pro to žádnou základnu. Máme též dělnickou třídu a lidové masy, bezvýhradně oddané straně, jejichž talent a um jsou nevyčerpatelné. Jestliže naši pracovníci budou dovedně provádět politickou a organizační práci mezi pracujícími a tak pracujícím umožní, aby plně využili svého umu a nadání, pak budeme moci vyrábět absolutně všechny věci, které potřebujeme pro náš život, od lékařských přístrojů a stavebnin až po kuchyňské zařízení a hračky a zvýšit i jejich kvalitu na světovou úroveň.

Politická aktivita našich pracujících je dnes velmi vysoká. Mají vysoké revoluční uvědomění, takže jsou odhodláni bezpodmínečně splnit sebetěžší úkol, jestliže strana k tomu vyzve. Počátkem ledna tohoto roku politické byro ústředního výboru strany projednalo otázku, jak v zájmu pronikavého zvýšení životní úrovně lidu formou všelidového hnutí znovu ve velkém měřítku začít budovat závody místního průmyslu, aby tak ve výrobě spotřebního zboží byl učiněn další pokrok a obrátilo se s výzvou na provincie. Dnes, po necelém jednom měsíci, bylo po celé zemi již zřízeno více než 300 nových závodů místního průmyslu, mezi nimi závody na železářské spotřební zboží, na chemické výrobky, potravinářské a textilní závody a závod na elektrospotřebiče. Podíváme-li se na jednotlivé provincie, shledáme samozřejmě, že někde jde práce rychleji, někde jsou trochu pomalejší, ale celkové nadšení je velmi velké a plamen masového novátorského hnutí se přesně v souladu se záměry strany již silně rozhořel.

Musíme uchovat i nadále vysoké revoluční nadšení mas, ještě silněji rozdmýchávat plamen masového novátorského hnutí mezi pracujícími a tak vybudovat ještě více nových závodů místního průmyslu. Tak je třeba v nejbližších několika letech značně zvětšit sortiment a množství spotřebního zboží a současně dosáhnout toho, aby všechny závody a podniky v oblasti lehkého průmyslu ještě o další stupeň zvýšily kvalitu svých výrobků.

Pevně věřím, že vy, soudružky a soudruzi, kteří jste se zde sešli, půjdete energicky v prvních řadách masového novátorského hnutí a tak skvěle splníte bojový úkol, vytyčený stranou na tomto sjezdu.